

தமிழ் இலக்கியங்களில் சுற்றுச்சூழல் சிந்தனைகள்

முனைவர் பெ. சுபாசினி

தமிழ்த்துறை

காளியம்மாள் கல்வியியல் கல்லூரி, கரூர்

மலர்: 4

இதழ்: 1

மாதம்: ஜூலை

வருடம்: 2019

ISSN: 2454-3993

பூமியில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்குவது சுற்றுச்சூழல் ஆகும். தமிழ் இலக்கியங்களின் பெருமை என்பது அதில் சுட்டப்படும் இயற்கை வளம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த செய்திகளே. சங்ககாலத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். இயற்கையைப் புதுப்பிக்க மரம், செடி, கொடிகளை வளர்த்தனர் என்ற செய்தியை இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

பழங்காலத்தில் மனிதன் இயற்கையை அழித்து மனித பயன்பாட்டிற்கு மாற்றினான். மனித பயன்பாடுகளான பயிர் செய்தல், சாலை அமைத்தல், எரிபொருள், பொருள்கள் செய்ய போன்றவற்றிற்கும் விலங்குகளின் மேய்ச்சல், காட்டுத்தீ போன்றவற்றிற்காகவும் இயற்கை அழித்து பயன்படுத்தினான். இயற்கையைப் புதுப்பித்து இயற்கைவளத்தைப் பெருக்க அதிக அளவில் மரம், செடிகொடிகளை வளர்த்தார்கள். மண் வளத்தை மேம்படுத்தினார்கள். நீர்நிலைத் தேக்கங்களை உருவாக்கினார்கள்.

இயற்கை வேளாண்மை

தமிழ் இலக்கியங்களில் அக்காலத் தமிழர்கள் சுற்றுச்சூழல் கெடாமல் இயற்கை முறையில் விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். சிறிய அளவு நிலத்தில் அதிக அளவு விளைச்சலை செய்தனர்.

“ஒரு பிடிபடியும் சீறிடம்

எழுகளிறு புரக்கும் நாடுகிழ வோயே”

(புறம்: 40)

புறநானூற்றுப் பாடல் அடியில் சோழமன்னர்கள் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியுகிள்ளி வளவனைப் போற்றி பாடிய பாடலில் ஒரு பெண் யானை படுத்து உறங்கும் சிறிய இடத்தில் ஏழு ஆண் யானைகள் உண்ணத்தக்க விளைபொருள் விளையும் வளமிகு நாட்டுத் தலைவனே என்று மூலங்கிழார் பாடுகிறார்.

இக்கருத்தில் இருந்து சிறுநிலப்பகுதியில் அதிக விளைச்சளைத் தருகிற உழைப்பு, ஆற்றல், அறிவியல் சார்ந்த அறிவு, சுற்றுச்சூழல் சிந்தனை போன்றவை தமிழர்களுக்கு இருந்தன என்பதனை அறியமுடிகிறது.

நீர்த் தேக்கங்கள்

நீரின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்திருந்தால் நிலத்தடி நீரை பாதுகாக்க நீர்த் தேக்கங்களை ஆங்காங்கே அமைத்தனர். ஐம்பூதங்களின் அடிப்படையில் உலகம் அமைந்துள்ள என்பதனை அறிந்து அவற்றைப் பாதுகாத்தனர். நீரின் முக்கியத்துவத்தை திருக்குறளின் வழியும் அறியமுடிகிறது.

“நீரின்றி அமையாது உலகு”

“வான் நின்ற உலகம் வழங்கி வருதலால்

தான் அமிழ்தம் என்றுணரற் பற்று”

“துப்பார்க்குத் துப்பாய்துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉம் மழை”

வேளாண்மைக்கு நீரைப் பயன்படுத்த நீரினைப் பல்வேறு முறைகளில் தேக்கி வைத்தனர் வாரி, மதகு, மடை, ஏரி, குளம், போன்றவற்றைக் கட்டித் தமிழர் பயன்படுத்தினர் என்பதனைப்

“எண்ணாட்டிங்கள் அணைய கொடுங்கரை தெண்ணீர்ச் சிறுகுளம்” (புறம்:118)

புறநானூறு வழி அறியமுடிகின்றது.

நீர் நிலைகளைக் காவல் காத்த செய்தியும் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது.

“தொழின் மழை பொழிந்த பாணாள் கங்குகள் னறிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறுகோட்டுப் பெருங்குளக் காவலன் போல”

(அகம் :252)

என்ற பாடலடி இதனை விளக்குகிறது.

மரம் வளர்ப்பு

மரம் வளர்ப்போம் என்ற சிந்தனையுடன் பழந்தமிழர்கள் சூழலைப் பாதுகாக்கும்

பொருட்டு வீட்டைச் சுற்றிலும் நொச்சி, பலா, மாமரம் போன்ற மரங்களை வளர்த்து மரநிழல்கள் பெற்றனர்.

.. அவர் மலை

மாலைபெய்தமணங்கமழ் - உந்தியொடு

காலைவந்தமுழுமுதற் காந்தள்

மெல் இலைகுழையமுயங்கலும்

இல் உய்த்துநடுதலும் கடியாதோளே

(குறுந்தொகை: 361)

அசோக மரமானது வழித்தடங்களின் இரு மருங்கிலும் இருந்ததை

“சேந்தசெயலைச் செய்யும் போகி

ஆலங்குகழைநரலும் ஆரிப்படுகள்”

(மலை: 160-161)

என்ற பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும் மரங்கள் ஊருக்குப் பாதுகாப்பு அரணாக இருந்தன.

முல்லைவேலி நல்லூரனே -(புறம்:144)

காந்தள் வேலி ஓங்குமலை நன்னாட்டு -(குறு- 76)

பெருநீர் வேலியஞ்சிறு நல்லூரே -(குறு-239)

என்ற பாடலடிகள் விவரிக்கின்றன.

விலங்கின வளர்ப்பு

விலங்கின வளர்ப்பு தமிழர்களின்

முக்கிய தொழிலாக இருந்தது.

விலங்குகளை வேளாண்மைக்குப்

பெரிதும் பயன்படுத்தினர். தங்களின்

பொழுதுபோக்கிற்காகவும், பாதுகாப்பிற்காகவும்

வளர்த்தனர். விலங்கினங்களின்

சாணங்களைப் உரமாகப் பயன்படுத்தி

விளைநிலங்களைப் பாதுகாத்தனர்.

பசுக்களின் சாணங்களைச் சிறந்த

கிருமி நாசினியாக பயன்படுத்தினர்;

வீட்டு முற்றங்களில் பயன்படுத்தினர்.

வீட்டு முற்றத்தில் பசுக்களைக் கட்டி

வளர்த்தனர். ஆயர்குலப் பெண்கள், தான்

வளர்த்த ஏற்றை அடக்கும் வீரனையே

மணக்கும் பண்புடையோராக இருந்தனர்.

“அதர் பார்த்து அல்கும் ஆகெழுசிறுகுடி
உறைவுநல் போகிய ஓங்குநிலைவியன்மனை
பல்ஆன் குன்றில் படுநிழல் சேர்ந்த”

(அகம் - 103)

நல் ஆன் பரப்பின் குழுமுன் ஆங்கண்
ஏறுகளைத் தொழுவில் கட்டிவளர்த்ததைப்
பொருமுரண் முன்பிற் புகவேறபலபெய்து

(அகம் - 168)

என்ற அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவை தவிர பண்டைய காலங்களில் தமிழர்கள் விலங்குகளைப் போர் செய்தலுக்கும் பயன்படுத்தினர். ஓர் இடத்தில் இருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்லவும், பயணத்திற்கும் பயன்படுத்தினர் என்பதனை இலக்கியங்கள் வழி அறிந்துகொள்ள இயலுகிறது.

சுற்றுச்சூழலின் அங்கமாக திகழ்வன விலங்கினங்கள். நிலத்திலும் நீரிலும் வாழும் பல்வேறுபட்ட விலங்கினங்களின் தன்மையை அறிந்து அவற்றைத் தக்கவாறு பயன்படுத்தியும் விலக்கியும் வைத்து வாழ்வதற்கு மனிதன் சுற்றுக்கொண்டான்.

உற்பத்தி மற்றும் அதன் பெருக்கத்தை மட்டுமே சிந்திக்கும் மனிதர்கள் சுற்றுச்சூழல் குறித்தும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியங்களில் மக்களின் சுற்றுச்சூழல் சார் சிந்தனைகள் அறியமுடிகின்றது. இன்று சூழலின் சுற்றுச் சூழலின் முக்கியத்துவம் குறித்த விழிப்புணர்வு வலியுறுத்தப்படுகிறது. பண்டைய தமிழர்கள் வழி நின்று சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாப்பது இன்றைய தேவையாகும்.